

Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prosep
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, hrvaškem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, italijanskem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 10 Din, 7 L, 60 am. cts., 2·50 Š; s prilogo „Klaverjev koledar“ 15 Din, 9·20 L, 80 am. cts., 3·10 Š. — Naročila in milodare naslavljajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Metelkova ul. 1.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via del' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA: Dež na 11. februarja. — Zamorci ugovarjajo proti brezverski šoli. — Predno je misijonska cerkev dozidana. — Nove naselbine. — Kratka misijonska poročila. — Marija je dobra mati. — Srečen otrok. — Kaj vse dosežejo naši katehisti. — Smrt Msgr. Terrierr. — Uslišane molitve. — Blagor preganjanim.

Darovi.

Od decembra 1929.

Za afriške misijone v splošnem: Din 10.084.—, Šil. 102·30.

Za sv. maše: Din 195.—.

Za stradajoče: Din 6.009·50, Šil. 30.—.

Za gobavce: Din 95.—.

Za odkup sužnjev: Din 4.556.—.

Za botrinske darove: Din 2·877.—, L 50.—.

Za zamorčke: Din 311·15, L 2·80.—.

Za katehiste: Din 230.—.

Za semeniščnike: Din 800.—.

Za kruh sv. Antona: Din 3.840·50.

Za misijonsko zvezo: Din 101.—.

Za otroško zvezo: Din 27·40.

Za mašno zvezo: Din 3.443.—, Š 87.—.

Za afriški tisk in katekizem: Din 2.496·50.

Za določene namene: Din 498·15.

Za določene misijone: Din 110.—.

Iz nabiralnika: Din 601·10.

Za Klaverjevo družbo: Din 85·80.

Darovi brez določila: Din 64·50.

Prispevki podpornikov in udeležencev: Din 957·40.

Na gostiji Klasine-Peržuh je bila nabrana vsota Din 150.— za uboge afr. misijone. Božji blagoslov novoporočencema!

Tisočkrat „Bog povrni“ vsem blagim dobrotnikom!

Prosimo, zbirajte znamke v prid misijonom in pošljite nam jih!

Naši katehisti po končanih letnih duh. vajah.

Dež na dan 11. februarja.

Apostolska prefektura Cubango v Angoli.

„Prosrite in če vam bo dalo, iščite in boste našli, trkajte in se vam bo odprlo,“ pravi naš Izveličar. Pobožne duše okušajo vsak dan resnico in moč teh besed. Kot dokaz za to naj služi naslednje pismo msgr-a Keyling-a, apostolskega prefekta v Cubangi:

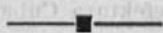
„Vrnil sem se bil na misijon N. Lj. Gospe Pompejske in sicer zadnje dni januarja. Povsod žalost in skrb: „Pomrli bomo lakote, dežja ni, koruzo in fižol smo posejali že štirikrat, pa je solnce vselej požgalo žetev, v dveh mesecih bo prišla suša. Izseliti se bomo morali v druge dežele in prositi in beračiti.“

„Ne, ne, otroci! Ne hodite nikamor. Molili bomo in to pot z velikim zaupanjem. Še danes bomo pričeli z mašno devetdnevnic v čast sv. Tereziji Deteta Jezusa in potem se bomo priporočili tudi pokojni grofici Ledóchowski. Vedite, da je ona v nebesih in bo pri Bogu prosila za nas, ki smo v potrebi.“

Res smo opravljali devetdnevnicu. Vsako jutro se je zbralo ob 6. ljudstvo v cerkvi k sv. maši. Vsi so prišli, pagani in kristjani, vseh skoro tisoč. Devetdnevnicu smo dokončali 11. februarja, na god Lurške Matere božje. Ta dan sem imel zadnji govor: „Otroci, kesajte se svojih grehov in prosite Boga odpuščanja ter imejte veliko, neizmerno zaupanje!“ Ne dvomim, da sta v tistem trenutku Marija Terezija Ledóchowske in sv. Terezija Deteta Jezusa prosili Marijo Lurško, da izprosi čudež od svojega Sina. Nismo še zapustili cerkve, že se je začelo nebo prevlačiti z oblaki. Naši ljudje so mogli komaj uiti dežju; predno so bili doma, je začelo deževati. Deževalo je rahlo a vstrajno vso noč. Ne morem popisati veselja ljudi. Neki star pagan, ki dotlej ni hotel pustiti svojih čarodejstev, mi je še isti dan prinesel polno košaro čarovniških malikov, rekoč: „Zdaj verujem v Vašega Boga in želim postati kristjan.“

Ves hvaležen dostavljam, da še vedno dežuje, tako da smo mogli posaditi tudi sladki krompir, ki bo obvaroval uboge zamorce lakote. Seveda je revščina velika in bo trajala vse leto; vendar največja nevarnost je odstranjena. Četudi morebiti ne bo koruze in fižola, je ljudstvo rešeno, tako da upam, da ne bo mnogo žrtev lakote.

Čakal sem do danes, da Vam sporočim to veselo novice, zato da Vam lahko naznanim, da je dež z 11. febr. trajal dva polna meseca.

Skupina zamorcev ugovarja proti brezverski šoli.

P. Jožef Boeniš, katoliški misijonar, piše 11. junija 1929 Družbi sv. Petra Klaverja iz Kronstadt-a v Južni Afriki: „V Južni Afriki je začela vlada ustanavljati brezverske šole za zamorce. Te šole upravlja vlada sama; zato jih je opremila zelo lepo in dragoceno in poskrbela za učene učitelje. Skratka: šole so zelo dobre, le Boga ni v njih. Taka brezverska šola je tudi v neki zamorski vasi Heilbron, 80 km od mojega misijona Kroonstadt-a. Vsak mesec enkrat grem tja, da opravim službo božjo za naše zamorce. V vasi je komaj 10 katoličanov. Mašujem v koči neke wesleyanske žene, ker kristjani nimajo primerne kočice za to. Bil sem že malodušen, ker navzlic trudu se ni hotelo zvečati število kristjanov. Pa sem se prepričal,

da pred Bogom nobeno delo ni izgubljeno. 16 mesecev sem že deloval v Heilbronu, navidežno brez uspeha, kar dobim neki dan pismo od protestanta-zamorca z vsebino: „50 paganskih in protestantovskih otrok je izstopilo iz državne šole, ker hočejo hoditi v katoliško šolo.“ In res je bilo tako. Šel sem takoj tja, a sem mogel ljudem le obetati, kajti do danes nimam denarja za zidavo šole v Heilbronu. Med tem ko to pišem, leži pismo protestanta-črnca pred menoj. Zapisano je dalje: „Število otrok se je pozneje zvišalo na 140, pa jih bo še več. Oče, pomagaj nam. Mi želimo, da boš ti naš voditelj in zato bomo vstopili v tvojo cerkev. Želimo, da se sezida v Heilbronu katoliška cerkev. Sami tega ne znamo; zato nam ti pomagaj. Želimo, da naši otroci spoznajo pravega Boga, in to se bo zgodilo le po tvojem nauku.“

Vse te otroke bomo izgubili, ako ne dobimo kmalu potrebnega denarja. Da sezidamo cerkev, ki bo obenem šola, nam je treba 450 angl. funtov (110.000 dinarjev), ker stavbni material je v teh krajih zelo drag. Za vsakega izmed 3 učiteljev pa bomo potrebovali mesečno 5 do 9 angl. funtov. — Lahko si mislite, kako je misijonarju hudo, ako ga prosijo za pomoč, pa ne more pomagati. Zato se z zaupanjem obračam na Vas v izrednem slučaju.“

Kdor bi želel kaj pomagati, da se sezida ta prepotrebna šolska kapelica, blagovoli svoj znesek poslati na Družbo sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1.

Predno je misijonska cerkev dozidana.

Piše sestra Zita, benediktinka, Windhuk, Južno-zahodna Afrika.

Naših kristjanov je vedno več; to se vidi v naši misijonski cerkvi, ki je ob nedeljah napolnjena do zadnjega kotička. Že davno bi naš višji pastir rad prosil, da bi se sezidala dostojnejša cerkev. Sedanja pločevinasta cerkev je kakor hlevček v Betlehemu. Morete si misliti kakšen vzduh in kakšna soparica vlada v tej mali stavbi, kadar je napolnjena po več ur z ljudmi. Velika žrtev je za duhovnika v tako tesnem prostoru pridigovati in opravljati službo božjo. Često morajo kakega domačina, ki se onesvesti, nesti iz cerkve, čeprav so ti sicer vajeni težkega vzduha. Naši predstojniki so se posvetovali, kako bi bilo temu odpomoči. Edina odpomoč bi bila, da se sezida nova cerkev. Ob tej misli pa se vselej pojavijo globoke brazde

na čelu našega škofa, kar znači skrb. Toda pater predstojnik mu hoče skrbi olajšati s tem, da se je ponudil, da bo sam oklesal kamenje za zidavo. Tudi tesarska dela bo sam prevzel in sploh lastnoročno pomagal pri zidavi. Naši misijonarji so res podjetni in skrajno požrtvovalni. Pod njihovim nadzorstvom se je napravilo v preteklem letu 140 tisoč kosov cementne opeke in to v največji poletni vročini. To je veliko ob teh malih sredstvih, ki so jim na razpolago. Tudi me sestre smo večasih pomagale. „Za vsak kamen eno dušo v novi cerkvi!“ to je bil naš

Zidanje cerkve.

pogoj, ki smo ga stavile Bogu kot plačilo za naš trud. Ta opeka je bila do božiča gotova. Potem je tudi gospod škof privolil, da naj se prične z zidanjem.

Februarja je prišel misijonski brat nazaj, tisti ki je bil odšel vsled boleznj na nogah v domovino iskat zdravja. Zdravje se mu je zdatno izboljšalo. Sam sv. Jožef nam je poslal tega brata, ki je izučen tesarski mojster. On in še dva pomočnika domačina so pričeli z delom v začetku marca.

Najprvo so prizidali k sestrski hiši, kjer se nahaja tudi šola, stranski trakt s tremi sobami za preč. gosp. patre.

Dozdaj so imeli sila revno stanovanje. V aprilu pa so začeli zidati cerkev, ki naj se ji na praznik Presv. Trojice vzida vogelni kamen.

Toda kakor strela iz jasnega nas je zadela novica, ki smo jo prejeli na binkoštno sredo, torej malo dni pred nameravano slavnostjo, in ki jo je prinesel škof sam, da je namreč vlada sklenila premestiti domačine v drug kraj, nad eno uro proč od našega misijona. Zidanje se je moralo takoj ustaviti. Odre smo razdrli in delavce odpustili. Zidovje naj ostane zaenkrat kakor tožčea razvalina. Začelo nas je skrbeti, da bo naposled ves misijon, ki se je začel baš lepo razvijati, prešel v tuje roke. Vsi smo trpeli pod tem udarcem in skupno s svojim škofom udano prenašali to poskušnjo. V svoji stiski smo se zatekli k pokroviteljici misijonov, k sv. Mali Tereziji. In glej, ljubi Bog je čudežno vplival na mišljenje uradnikov, ki se je izpremenilo v dobro našega misijona. V zadnji seji so končno sklenili, da naj ostane svet pred in za našim misijonom ohranjen domačinom. Boljšega si nismo mogli želeti. Bogu in Mali sv. Tereziji bodi hvala za to!

Zdaj ni več nobene ovire, da ne bi mogli zidati. Takoj bo brat zopet na svojem mestu. Z delom bodo prišle zopet nove skrbi. Odkod vzeti denar, da se sezida Jezusu dostojno bivališče?

Oprostite, da svojo beraško malho molim celo preko morja, želeč kak dar za olepšavo nove hiše božje. Saj bo še dolgo potreba trkala na vrata. Treba bo zdaj kakega oltarnega pregrinjala, zdaj zopet kaj drugega. Naša sestra Marcelina bi pa rada spremljala cerkveno petje s kakim močnim harmonijem.

Naši zamorci domačini radi delajo tlako za novo cerkev in tudi v denarju darujejo, ko sestra med službo božjo s krožnikom pobira po cerkvi; kar genljivo je videti, kako so ti reveži radodarni. Mnogo ženâ je obljubilo, da bodo nanosile vso potrebno vodo na svojih ramah, ko se bo cerkev dozidavala.

Nove naselbine.

(Apostolska prefektura Osrednji rtič.)

Piše škof Hennemann, palotinec iz Outshoorn Družbi sv. Petra Klaverja:

Vaša pomoč je prišla zopet baš o pravem času. Že dva meseca se pečam z načrtom, kako bi v George usta-

novil novo misijoesko postajo. Dve leti so se vlekla pogajanja z vlado in mestom glede stavbišča in se sedaj končala srečno. Stalo me je mnogo truda in pisanja in že sem bil skoro obupal, da bi bilo kaj uspeha. Mesto George je namreč dalo črncem nov prostor za naselitev, kjer se dosedaj še ni ustanovila nobena protestantska misijonska postaja. Zato sem želel, da bi bil jaz prvi in sem vložil prošnjo na mestno upravo, naj mi proda prostor za naselitev. Komaj se je to razvedelo, že sta se oglasili dve protestantski postaji z istim namenom. Po dolgih pogajanjih smo dobili dovoljenje vsi trije. Potem sem pa takoj pričel z zidanjem; moja dva konkurenta pa še nista začela.

Ustanovitev misijona.

Zidanje požre seveda izpočetka največ denarja, ker je treba takoj navoziti ves material. Zato bi bil moral plačevati konec novembra ogromne račune; pa so mi jih tvrdke odložile do nadaljnjega. Sredi decembra pa je dospela Vaša pošiljatev, in z njo sem zamašil največ vrzeli. Bogu bodi hvala za to!

Nova postaja bo zelo lepa. Zidamo lepo šolo, združeno s kapelico in lopo ter stanovanja za duhovnike in sestre. Najbrž bo treba zidati tudi zavetišče za otroke. V George je navadno dosti dežja; zato bi ne bilo pretežavno preživiti otroke, ker se more nasaditi zelenjad.

Ker živimo med mohamedanci, upamo s tem dobiti indirektno zvezo z Mohamedovimi učenci. Vlada nas bo podpirala, vendar nam manjka še 12.000 Din.“

P. Kerkhoff, misijonar v Mill-Hill-u, Zgornji Nil: „Zal, da se ne morem pohvaliti s preteklim letom, da bi bilo zame plodovito. Upal sem, da bom mogel v početku 1928 otvoriti novicijat za brate-domačine; toda ni se mi posrečilo. Niti do začetkov ni prišlo; to pa zato, ker mi manjka denarja, brez katerega ne morem ničesar storiti. Niti svojih dolgov nisem mogel zmanjšati, kako šele poplačati. V bližnji prihodnosti tudi še ne vidim izhoda. Upam, da mi bo Vaša družba pomagala z molitvijo, da bo Bog dal srečo in blagoslov, da pridem iz svojih dolgov. Tudi za sv. maše ne dobim intencij. Zelo sem žalosten.“

P. Lelievre, misijonar v Lyonu, Togo: „10. decembra sem prišel v Aledjo. Ta misijon sta ustanovila dva nemška patra v začetku vojske; pa sta morala 1917. bežati iz Togo. Vihar je odnesel borno stanovanje, kapelica se je deloma podrla; vendar je zidovje, ker je bilo dobro zidano, vzdržalo brez strehe celih 10 let. Pozidal sem poslopja in za stanovanje prizidal še na vsakem koncu po eno sobo, da bo ena služila bolehnim misijonarjem za oddih; saj stanujemo v višini 850 m in je zato tukaj zelo zdravo podnebje. Tudi kapelico sem lepo popravil. Najbolj bi bila potrebna sedaj šola s stanovanjem za učitelja. Vsak dan pride sieer nekaj ljudi k pouku katekizma, toda, ako hočem privabiti otroke, potrebujem šolo. Otroke učiti je hvaležno delo, ker še niso pokvarjeni; zlasti, ako jih imaš vedno pred seboj, moreš mnogo dobrega storiti in jim vcepiti krščanskega duha. — Za delo, ki me čaka, potrebujem vsaj 5 tisoč frankov. Naj bi nam Bog

obudil usmiljenih src, da bi mogli izpreobrniti to, do sedaj še popolnoma pagansko pleme.“

P. Cromer, od Očetov sv. Duha, Kilimandžaro: „Vsota za adoptiranje enega katehista, ki ste mi jo poslali, me je zelo razveselila. Naklonil sem jo v podporo dobremu mladeniču Jožef-u Mangawe. Že 10 let je katehist in je obenem izučen orglavec. Za orglanje ni dobil še nobene plače. Ko sem mu nekoč ponudil malo vsoto za to, jo je odklonil rekoč, da to dela samo za božjo čast. 6 let je poročen z dobro ženo in ima 3 otroke. Ker mora preživljati družino, sem toliko bolj vesel in hvaležen za Vašo podporo, da mu tako pomagam. Zal, da je še mnogo katehistov, ki bi bili potrebni podpore. Naj bi nam božja Previdnost obudila novih dobrotnikov, ki bi adoptirali še drugih katehistov. Njih denar bo šel res v dober namen. Jaz bi bil s tem rešen velike skrbi za prihodnost; kajti v tej meri kakor bo raslo število kristjanov bo potrebno vedno več katehistov.“

Sestra Amanda, benediktinka, Entabeni, Juž. Afrika: „Zadnje čase je bilo treba mnoge krstiti v silii, ker razsaja mrzlica v teh krajih. Po vseh vaseh je polno bolnikov; jaz v lekarni imam vse polno dela z zdravili in obvezili. Zelo pogrešamo bolnice. Imamo za bolnike le eno sobo, ometano z ilovko, tudi tla so ilovnata. Dolgo že premišljuje, kje bi se dobilo denarja za bolniško poslopje; kajti zdaj je treba najprej zidati cerkve in šole, ki jih nimamo. Obiskalo me je že 300 ljudi za svoje bolnike; kako bi bili veseli, ko bi mogli zanje dobiti prostora kar pri nas, vsaj za nekaj dni.“

Zdravila, ki ste nam jih poslali, smo razdali vsa; nekaj smo jih izročili zdravniku v Marianhillu, ker je bila to naša

dolžnost. Bog naj Vam vse bogato povrne in naj da blagoslova Vaši Družbi, ki stori toliko dobrega.“

Mati Anuncijata, oblatinja sv. Franciška Saleskega, Zgornji Nil: „Za enkrat smo tu le tri sestre, ki od jutra do večera in še ponoči pomagamo v naši bolnici. Otroci radi prihajajo v naš misijon in tudi starši jim navadno ne branijo, ako ni treba zanje nič plačevati. Radi bi dobili mnogo otrok v zavod, da bi postali dobri kristjani in Boga ljubili res iz srca. Ako jih nimamo vedno pred očmi, nismo varni, kako bo z njimi, kajti praznoverje in stare navade so zelo močne. V taki paganski okolici seme sv. vere rado usahne. Otroci pridejo od blizu in daleč ter stanujejo v posebnem oddelku v misijonu, ali pa jih oddamo krščanskim družinam v bližini. Le enkrat na teden jih spustimo domov v njih družine. Vrnejo se nazaj in prinesejo na glavi v culici hrane, ki jim najbolj prija. Ko bodo prejeli sv. krst, se bodo vrnili v svoje vasi, kjer bodo zopet videli in slišali le samo slabo. Deklice morajo posebno veliko trpeti vsled tega, ker so njih očetje večinoma čarovniki in jih skušajo prodati čim preje in čim dražje, najrajši paganom. Ako se hoče poročiti katoliški mladenič, zahtevajo tako visoko vsoto za nevesto, da jo zmore le malokateri, ne da bi bilo treba dolgo čakati nanjo, kar je pa zopet nevarno. Zato deklice kar mogoče vse pridržimo toliko časa, da se ali

krščansko poroče, ali pa da postanejo sestre v našem misijonu. Manjka nam prostora, da bi jih mogli sprejeti še več. Imamo jih 34. Druge deklice pa bodo izgubljene za nas. Tudi šolo bi potrebovali in še marsikaj. Toda kje dobiti denarja?“

Brat Janez od Presv. Srca, kongregacije sv. Gabrijela, Galaslandija: „Vašo pošiljatev denarja sem porabil za zidanje velike delavnice, 20 m dolge, 9:50 m široke, 3:75 m visoke, kjer bomo nastanili 30 rokodelcev. To bo obenem prostor za mizarnico in jedilnico. Jaz in naši otroci smo Vam zelo hvaležni in vsak dan molimo za svoje dobrotnike.“

P. Ferdinand Fibtner, benediktinec v Lindi, Vzh. Afrika: „Včeraj sem prejel pošiljatev zdravniškega orodja: dokaz Vaše naklonjenosti. Srčna zahvala! Te lepe instrumente bom rabil v korist ubogih črncev, ki so ubogi dušno in telesno. Tu na periferiji našega misijona je še vse pagansko. V 75 šolah poučuje 78 domačih katehistov 3.700 otrok, od katerih je le 220 krščenih. Vse je šele v začetkih. Zaupamo na božjo pomoč in podporo domovine, da rešimo duše otrok iz teme paganstva in islama, ki je še bolj zagrižen. Naj bi zvezda 3 kraljev zasvetila tudi v tej Vadendulandiji v Osrednji Afriki. Bodite nam tudi v prihodnje skrbna mamica, h kateri se bomo zatekali v stiskah. Jezušček v jaslicah blagoslavlja Vaše delo.“

„Ni ga večjega neusmiljenja, nego ako zapustiš tistega, ki si sam ne more pomagati. (Iz jedrnatih izrekov sv. Ignacija.)

„Pri pomoči, ki jo delimo bližnjemu, moramo posnemati angele, ki v svoji skrbi za blagor ljudi naperjajo vse sile . . .“

Marija je dobra mati.

Sestra Tais, od N. Lj. Gospe apostolov.

Ena naših učenk, Helena Kermes, ki so nam jo bili izročili v vzgojo njeni protestantovski stariši, se je zaročila z anglikanskim mladeničem. Zato ni hotela postati katoličanka, četudi je bila dobro poučena v naši sv. veri. Na dan poroke pa nam je vseeno poslala svojo poročno obleko s prošnjo, da okrasimo z njo Marijin oltar. Potem je odpotovala v Nsawam, kjer je prebival njen mož. Eno leto je bilo vse dobro. Potem je postala mati in je pričakovala milosti božje in dobro nebeško mater. V svoji težki bolezni se je Helena spomnila naukov, ki jih je dobivala pri nas. Njena prijateljica, ki je bila naša učenka, je prišla k njej na obisk, in Helena jo je prosila, naj ji preskrbi katoliškega mašnika. Katarina je brzojavila na najbližnjo misijonsko postajo, in takoj je prihitel P. Koch k bolnici. „Hitro krstite mojega otroka! že umira!“ je prosila mlada mati. Malo trenutkov na to se je že preselila duša otrokova v nebesa. Helena je priznala patru, kako se je ustavljala milosti božji, ki jo je gnala, da bi postala katoličanka. Zaprošila je za sv. zakramente. Misijonar se je obrnil do njenega moža, ki je dal ženi popolno prostost. Tako je bila Helena še tisti dan pogojno krščena in spovedana in obhajana, poročena in dana v sv. olje. Ali ni čudovito, kako je Bog to dušo kar obsipal z milostmi? Marija je res dobra mati vsem, ki jo ljubijo. Helena je živela še par tednov in grozno trpela, a vse je prenašala udano. Neprestano je klicala Marijo na pomoč in objemala križ. Tako je umrla.

Katarina je shranila kot najlepši spomin dogodbo o izpreobrnjenju Heleninem. Mi pa z veseljem belježimo, koliko dobrega večkrat stori posredovanje naših gojencev. Bogu bodi hvala za to! Za take izredne milosti se moramo zahvaliti tudi našim dobrotnikom, ki nas podpirajo z molitvijo in darovi. Sami od sebe bi ne mogli storiti niti pol toliko.

Srečen otrok.

Pise sestra Evfemija, dominikanka, Natal.

Ta pridevek pač po pravici gre naši črni novicinki sestri Dominiki. Rodila se je kot nečakinja nekega krvooločnega paganskega vladarja in ni v mladih letih nič sli-

šala o krščanski veri. Njen oče je imel mnogo otrok. Izmed vseh je Dominika edina, ki je mogla postati katolikinja. Štirje so bili protestantovsko vzgojeni; mnogo jih je umrlo brez sv. krsta; ostali še danes nič ne vedo o ljubem Bogu.

Ko je bila Makazana (to je bilo njeno pagansko ime) stara 4 ali 5 let, ji je umrl oče in na njegovo mesto je stopil po paganskem običaju najstarejši brat. Nekoč, ko je bila Makazana stara 11 ali 12 let, je prišla v bližnjo protestantsko šolo, kjer so poučevale bele gospodične. Dale so ji pisano oblekeo. Deklica je bila darila zelo vesela. Vsa srečna je šla domov in ni slutila nevarnosti za dušo. Mati se je čudila temu, toda ni hotela deklice žaliti, zato ji je dopustila, da je smela oblekeo nositi vpricho nje in očeta, oziroma brata. Drugi dan je Makazana izginita. Šla je k protestantskim gospodičnam v šolo. Brat je bil jezen in je spravil misijonarja in Makazano v ječo. Po obsodbi je dobila Makazana 16 udarcev z bičem, misijonar pa je bil izgnan iz dežele. Doma je Makazana ostala le malo časa. Daleč od doma je našla drug misijon z ljubimi sestrami in vnetim misijonarjem, ki so jo poučili v katoliški veri. Potem, ko je bila krščena in prejela prvo sveto obhajilo, se je vrnila nazaj na dom, da bi spreobrnila tudi svojo mater, kar pa se ji ni posrečilo.

Med pagani se Marija Cecilija ni počutila srečno, ker ni mogla k sv. zakramentom. Ker se je želela izučiti šivanja in drugih ženskih ročnih del, se je podala v spremstvu svoje prijateljice, zdaj sestre Marije Andreje, s katero sta se bili spoznali v misijonu, v Marijanhill. Tam je bila vsem deklicam, ki so hodile v šolo, v lep zgled. Tu je tudi spoznala, da jo kliče Bog v samostan, a žal ni mogla upati, ker tedaj še ni bilo sester-domačink nikjer v Afriki. Šele l. 1923. so bile sprejete v Marijanhill-u prve domače kandidatkinje. Upala je, da bo tudi ona kmalu prišteta tem „izvoljenim“, četudi je bilo malo znamenj za to, ker bi si bila morala priboriti dovoljenje svojega brata. Zamorske deklice namreč ne morejo biti sprejete v novicijat brez privoljenja očeta ali njegovega namestnika, ker same ne postanejo nikdar polnoletne in jih oče v mladosti lahko proda v zakon za primerno število živine. Marija Cecilija je vedela, da ji more pomagati le Bog, zato se je popolnoma zanesla na njegovo pomoč. Opravljala je več devetdnevnic v čast sv. Frančiška in večkrat pisala bratu, a vselej brez uspeha.

Njena prijateljica, sedaj sestra Andreja, je vstopila k dominikankam, in smo jo l. 1924. pri nas sprejeli kot kandidatinjo. Marija Cecilija je bila že skoro obupala, da bi mogla tudi ona postati kedaj dominikanka. Rekla je pa vedno: „Ako me Bog le hoče imeti za dominikanko, mi bo že naklonil bratovo dovoljenje.“ Opravila je še devetdnevnicu k sv. Dominiku in je 9. dan prejela od brata pismo sledeče vsebine: „Stori kakor hočeš!“ Takoj nam je pisala in dobila je dovoljenje, da sme nastopiti v februarju l. 1925. kot novicinja pri nas v Montobello. Vsa je srečna in posebno ljubezen ima do sv. Dominika. V čednostih prav lepo napreduje.

Pred par tedni je zvedela, da se je njena mati dala krstiti. Kdo bi mogel popisati njeno veselje!

Kaj vse dosežejo naši katehisti.

Piše P. Christen, mašnik Srca Jezusovega.

Katehist-učitelj, ki smo ga nastavili, poučuje katekizem, branje, pisanje, računstvo, nekoliko zemljepisja, včasih, ako je dovolj študiran, tudi kake druge predmete. Petje in telovadba sta zelo priljubljena predmeta. To je dopoldanski program. Zvečer vadi svoje učence v nekaterih domačih ročnih delih ali pa jih pelje ven na polje. Pri vsaki šoli je namreč kos polja, ki ga obdelujejo učenci. Saj je lepo vzgojno, da se jim vcepi ljubezen do domače zemlje, ročnega dela in pridobivanja zaslužka. Ob nekem obisku je pater razdelil polovico pridelka med nje; istotako ves skupiček za predmete, ki so jih izdelali sami, da so si mogli s tem kupiti obleke in drugih potrebščin. Tako dobe otroci veselje do šole, ne da bi jih bilo treba siliti. Ako je učitelj dober, jih učenje veseli, zlasti katekizem, in žele sv. krsta. Najboljši učenci se vzgoje na naših osnovnih in poklicnih šolah, ki tvorijo jedro šol. Iz teh šol dobiva vlada in trgovski stan svoje sodelavce, misijon pa svoje katehiste, seminariste itd.

Ostala polovica pridelkov je odločena za katehiste, ki jih je včasih več, včasih manj. Katehist ima mnogo manjšo plačo, kot bi jo imel kot nastavljenec vlade ali trgovstva; zato se ga loteva često izkušnjava, da bi nas zapustil. Ne smemo mu zameriti, ako se odloči za službo, ki mu mesečno donese 300 frankov, medtem ko pri nas

dobiva 25, 30, kvečjemu 40. Ako mu prepustimo polovico poljskih pridelkov ali drugih dohodkov, potem že izhaja. Na ta način nam je mogoče obdržati zadostno število katehistov.

Mnogi naših šolarjev so že kristjani. Mnogo jih je bilo krščenih na ime, ki so ga želeli dobrotniki Klaverjeve družbe. Z vedno večjim veseljem hodim k njim v šolo; pa tudi učenci me sprejemajo z ljubeznijo in so očitno veseli, kadar sem med njimi. Kako rad obhajam te otroke! Pa res lepo žive sredi gozdov med svojimi starši in tovariši, ki so še pagani, vdani strastem in čarovnijam po vplivu čarovnikov.

Pri nekem plemenu še nimamo kristjanov, ker se še ne moremo zanesti nanje. Mnogi otroci hodijo že 4 do 5 let k pouku katekizma; neprestano me nadlegujejo, naj jih krstim, in obetajo, da bodo vse storili, vse prenesli, kar bom zahteval od njih, in rajši umrli, kot da bi se povrnil k krivi veri in čarovnijam. Dal sem jim spisati in podpisati tozadevno obljubo, kar so radi storili. Zato upam, da ne bo bolgo, ko bom mogel nekatere pripustiti k svetemu krstu.

Smrt msgr. Terrien-a.

Apostolski vikarijat Bénin.

Pismo sestre Basse, M. L. 20. sept. 1929.

Dne 18. avgusta so bili v mašnike posvečeni trije domačini, prvi v Nigeriji. Naš preč. gospod škof je storil vse, da jih osrči in utrdi zoper morebitne izkušnje, da bodo vztrajno živeli po predpisih svojega stanu. Zelo ga je veselilo, ko je videl, s kako vneto so se pripravljali na ta svoj odločilni korak. Pa ga je zadelo, da je moral na nasvet zdravnika baš tri tedne pred tem dnevom nagloma odpotovati. Še več: ljubi Bog je hotel njegovo življenje za žrtev. Čudne reči so se godile zadnje dneve njegovega življenja, kakor nam je pozneje pismeno sporočila neka sestra. Ko je zapustila ladja Sierra-Leone, je msgr-u Terrien postalo mahoma slabo, tako da se je bilo bati najhujšega. To je tudi sam čutil in je zato želel, da pride mašnik in mu podeli sv. zakramente za umirajoče. Toda ladja je bila na odprtem morju in duhovnika ne blizu. Do najbližje postaje je bilo še tri dni, namreč do Las Palmas. Zdravnik se je prizadeval, da ga vsaj

dotlej še ohrani pri življenju; poslal je brezžično poročilo tja, da naj bo pripravljen duhovnik ob prihodu ladje. Res je vzdržal. V Las Palmas je prejel preč. škof pri popolni zavesti, zelo pobožno in vdano sv. zakramente. Naslednjo noč je preminul. To je bil res čin Previdnosti božje. N. v m. p.

Ob njegovi smrti žaluje ne le ves Lagos, ampak vsa Nigerija in še ljudstvo daleč preko meje, kamor je seglo brezžično poročilo.

Nezapopadljiva so božja pota! Mnogo so ljudje molili za zdravje tako blagega škofa. Celo moji šolski otroci so zložili znesek za sv. mašo, ki naj se opravi za njegovo zdravje. Vsak dan mi je kateri izmed njih prinesel pol feniga, ki ga je bil dobil za svoje kosilo. Drugi, premožnejši, so mi prinesli znesek, ki so ga dobili, da si kupijo sladkarij, ki se tudi afriškim otrokom (kakor evropskim) zde ze le dobre. Tako smo imeli znesek 32 Din za eno sv. mašo. Ta sv. maša se je opravila prav tisti dan ko je preč. škof umrl, ne da bi bili mi vedeli za to. Gotovo je pripomogla, da mu je je bila zadnja ura tem srečnejša.

Uslišane molitve

na priprošnjo služabnice božje Mar. Ter. Ledóchowske.

Neki duhovnik je obljubil, da opravi po eno sv. mašo v zahvalo grofici Ledóchovski, ker sta se mu dve zadevi v njegovem stanovskem poklicu srečno iztekli; za neko drugo (pisateljsko) zadevo pa je obljubil 80 Din za misijone. Iz hvaležnosti objavlja to uslišanje, ker je prepričan, da se je zgodilo na priprošnjo pokojne grofice.

„Neka pridna zamorska mama je že več let bolehal na želodecu in prebavilih. Bolezen se je slabšala navzlic zdravlilom od dne do dne. Pred 1 mesecem sem ji pripovedoval življenje grofice Ledóchowske, ki se je v življenju čisto posvetila delu za uboge zamorce v Afriki; podaril sem ji njeno podobo in ji obenem priporočil, naj obhaja devetdnevnicu njej v čast. V tej devetdnevnici je vsak dan pristopila k mizi Gospodovi, tako da sta jo podpirala njen mož in njena sestra. Izprva je vsled slabosti mogla to komaj storiti, pa že tretji dan je zapazila, da se ji bolezen boljša. Rane so se ji odprle. Rekla mi je: „O kako močna je priprošnja svetnice, katere podoba ste mi dali!“ Vsak večer se je zbralo mnogo kristjanov iz okolice v njeni hiši, da so skupno molili sv. rožni venec in da bi izprosili od Marije posredno po Mariji Tereziji Ledóchowski potrebnih milosti. Idino zdravje je čezdaje bolje, tako da že opravlja lažja dela. Zdaj šiva pregrinjato, ki ga hoče pokloniti cerkvi za Marijin oltar.“

P. R. misijonar v Kilimandžaro.

„Meseca marca je prišlo strašno veliko kobilic, ki so dobesedno zatemnile sonce. Za njimi pa je priletelo tisoče in tisoče štokelj in kjerkoli so obstale, so preko noči požrle vse, kar je ostalo kobilicam; celo drevesno skorjo so žrle. Po vsej okolici Moshi so napravile ogromno škodo in pokončale vse zelenje. Vendar je bilo teh napadov kmalu konec, kajti zatekli smo se k Bogu v molitvi. Naša mati Ubalda je obesila podobo pokojne grofice-ustanoviteljice v verando in pozvala vse otroke, da naj opravljajo devetdnevno njej v čast. Vsi smo trdno zaupali na njeno mogočno priprošnjo. In res: nič več ni bilo tega mrčesa. Začelo je polahiko deževati in kmalu je vse zopet ozelenelo. Toda glej: komaj so se vrtovi in njive nekoliko opomogle, se je nebo zopet zakrilo in zopet so prišli roji kobilic; toda letele so preko nas. Po cele ure smo gledali za njimi. Niti ena se ni spustila v naših krajih na tla. Nihče drugi ko ona, ki nam je v življenju bila vedno dobra mati, je odvrnila to nesrečo od nas. Hvala in zahvala ji bodi za to. Naše zaupanje nanjo kot pokroviteljico misijonov je neomajno. Njena podoba še visi in spoštljivo hodimo mimo nje sestre in otroci. Kdo izmed afriških zamorcev ne pozna dobrodelnice gospe grofice Ledóchowske? Od nje imamo vse. Ona je in ostane naša priprošnjica pri Bogu.“

Sestra Engelberta, misijon Uru, Afrika.

„Pošljem mal dar v čast Mariji Tereziji Ledóchowski za večkrat uslišane prošnje.“

N. N. Podsreda.

N. N. iz B. je bil nevarno bolan. Njegova žena se je zatekla k blagopok. grofici Mar. Ter. Ledóchowski in na njeno priprošnjo je mož zopet ozdravel. Kot v zahvalo njej v čast mož potem cel mesec ni nič kadil. Ker bi se pa tudi kajenja rad za vselej odvadil, se priporoča vnovič služabnici božji, da bi mu tudi v tej zadevi pomagala, in obljublja dati ves znesek za misijone, ki bi ga sicer potrošil za kajenje.

„V zahvalo Mariji Tereziji Ledóchowski pošiljam 90 Din.“

L. N. Nadgorica.

„Zahvaljujem se blagopokojni Mariji Tereziji za dobljeno zdravje in pošiljam njej v čast mal dar. Prosim jo, naj me tudi nadalje v življenju podpira s svojo priprošnjo.“

T. Š. Gornja Polskava.

„Pošiljam 5 lir v zahvalo Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišanje.“

M. J. Budanje.

„V zahvalo za uslišano prošnjo, v čast Mar. Tereziji Ledóchowski 100 Din.“

N. N. iz Maribora.

„Zahvaljujem se M. Ter. Ledóchowski za uslišano pomoč v eni težki sodni zadevi ter pošiljam obljubljeni dar in prosim objave v „Odmevu“.“

N. N. Murska Sobota.

„Iskrena zahvala Mariji Tereziji Ledóchowski za večkratno uslišano prošnjo. Pošiljam 25 Din.“

S. P., L.

„Zahvaljujem se Mar. Ter. Ledóchowski za večkratno uslišanje in pošiljam mal dar.“

A. S. Semič.

„Pošiljam 20 Din v čast Mariji Tereziji Ledóchowski kot prošnjo in zahvalo.“

M. N. Višnja gora.

V zahvalo Mar. Ter. Ledóchowski in Mali Cvetki za uslišano prošnjo pošiljam 40 Din.“

N. N. Topolščica.

Zahvaljujem se Mali sv. Tereziki in grofici Ledóchowski v važni zadevi in darujem 10 lir. Zahvala je bila obljubljena.

R. Ž., Budanje.

Priporočila: V. Z. Javorje se priporočata Mar. Ter. Ledóchowski za ljubo zdravje. — I. I. se priporoča Mariji Pomočnici in Mariji Tereziji Ledóchowski za zdravje v grlu in na pljučih. — A. Š. Sv. Primož, se priporoča Mariji Tereziji Ledóchowski v dveh važnih zadevah in pošilja dar Din 110. — F. K. se priporoča Mar. Ter. Led. v važni zadevi in obljublja večjo vsoto v slučaju, da bo uslišana. — N. N. iz B. se priporoča Mariji Tereziji Ledóchowski in Mali Cvetki za neko milost.

Opomba uredništva: V polnem soglasju z odloki Urbana VIII. izjavljamo, da vsako posamezno in vse skupaj, kar je zgoraj rečeno o „čudežnem“ in podobnem, podvržemo brez pridržka razsodbi svete Cerkve. Oznako kakor „blažen“ in „svet“, v kolikor se nanašajo na umrle, o katerih čednostnem življenju sv. Cerkev še ni razsodila, nimajo namena, da bi na kak način prehitvale razsodbo apostolske stolice.

Blagor preganjanim.

Sestra Ivana Terezija Salzman piše: „Grozna suša še vedno žge v Bušmanovini. Čudno, da morejo ti ljudje sploh še živeti. Obenem zalezujejo kalvinisti naše kristjane v Keimoes, Kakamas in Rienvaastmaak-u ter jim ne dajo zaslužka, da bi si zaslužili skorjico kruha med Buri. Drugače pa ni nobenega zaslužka po vsej okolici. Prosim molite za preganjane kristjane, da bodo deležni Jezusovih besed: „Blagor preganjanim.“ Ljubi Bog nam pomagaj v tej težki uri. Hudo je biti lačen, zlasti, ako ni upanja na boljše čase.“

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

Dne 1. maja, na praznik sv. apostolov Filipa in Jakoba.

DUŠNA PREMIJA.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Ljubljani. Odgovorni urednik: prof. Watzl
Za tiskarno „Tiskovnega društva“ v Kranju: Jos. Linhart.

Priloga v molitev

so dospela: Št. Jernej — Preserje — Trbovlje II. — Ljubljana — Zbelovo — Žiće — Sromlje — Šmarjetna gora — Goriče — Brežice — Stražišče — Sv. Barbara — Draža vas — Železniki — Cerklje pri Kranju — Prihova — Jarenina — Čermožiše — Zalog — Trzič — Lahomščak — Dovže pri Mislinjah, Maribor — Terbegorci — Vajgen — Sv. Lovrenc na Poh. — Sevnica ob Savi — Golnik — J. M. in družina, Ljubljana — Pariz — Planina pri Slov. Bistrici — Črna — Slov. Bistrica — Suhor pri Metliki — Sp. Dolič — Vel. Varnice — Krajna brda — Sv. Benedikt — Prevalje — Sv. Jurij ob Ščavnici — Gajšočce — Ključarovec — Škocijan pri Mokronogu — Ritoznej — Goriče — Dražavas — Loče pri Poljčanah — Sv. Barbara — Šmarje pri Jelšah — Jeršanovo — Breznik — Semič — Sv. Venčeslav — Krnica — Podhosta — Planina pri Sevnici — Boreci — Maribor — Ukova — Kamnagorica — Zetale — Mala vas — Mengeš — Podlipa — Vojnik — Ciglenec — Brezula — Šoštanj — Britof — Slovenjgradec — Zemun.

Zahvale z darovi.

„Pošiljam pred 21 leti obljubljen dar v čast Lurški Materi Božji (100 Din) za ozdravljenje nevarno bolne hčere. Prosim objave. N. N.“ — Za odkup Din 150— za stradajoče. M. B. Sidinja vas. — Din 70— S. M. Kavce. — Din 100— za botr. dar. Š. M. Št. Vid pri Stični. — V čast sv. Antonu botrinski dar Din 60—. — V čast sv. Jožefu 60 Din. — V čast Mariji Pomočnici in sv. Antonu 30 Din. M. K. — V čast presv. Srcu Jezusovem, Vel. Varnice. — V zahv. za zdravje 100 Din. O. M. Sromlje. — V čast sv. Antonu in M. Ter. Ledóchowski, Labovce. — V čast sv. Mali Tereziki 50 Din. — V zahvalo za uslišano prošnjo Din 180— za odkup. N. N. Sp. Pirniče. — V zahvalo za zdravje 60 Din za botr. dar. Ž. J. Sv. Lorenc. — A. R. Rogoznica pošilja dar za uslišano prošnjo. — V čast sv. Antonu za uslišano prošnjo. M. V. Ženik in A. A. Žiće. — V zahvalo Din 120, M. O. Sromlje. — V zahvalo za zdravje 100 Din. J. S. Sv. Danijel. — V zahvalo, H. A. Spuhlje. — V zahvalo sv. Antonu za najdeno stvar 100 Din, R. K. Selnica. — V zahvalo sv. Antonu, A. M. Hudobrezje in U. T. Stražišče. — A. B. Din 100 v čast sv. Antonu. — N. G. Din 75— za „Kruh sv. Antona“. — K. V. Din 60 v čast Mali sv. Tereziki.

Spomin za umrle.

Preč. gospod Ivan Lavrenčič, dekan, Kamnik — Alojzij Kalan, Ljubljana — Ivan Hauptman, Sv. Križ pri Marib. — Neža Podbevšek, Ljubljana — Marijana Košnek, Zadruga — Alojzij Jureš iz Borec — B. K. Celje — Bitane Marija, Senovo — Kristina Poznič, Loke — Franc Rihtar, Sromlje, — Elizabeta Pintarič, Vojnik — Ana Zakonšek, Loke — Marija Pauman, Loče — Anton Papež, Ljubljana — Marija Hudovernik, Dovje — Neža Fabjan, St. Jošt nad Kranjem — Mr. Podhostnik, Vestfalsko — g. Anton Cvahle, posestnik na Ličnici (v svoji oporoki se je tako lepo spominjal ubogih zamorčkov. naj mu bo ljubi Bog sam največji plačnik!) — M. Kogoj, Idrija — Dobrotnica Mar. Tevž, Otok pri Bočni. — Mar. Zajdala, Iljašovec — Urš. Kušar, Senovo — Kat. Mar. Mokronog — Mar. Musar, Dobruče — Ana Rantah — Mar. Termot, Vitanje — Fr. Miglič, Sv. Križ — Adolf Dedič, Vojnik — Kat. Aleš, Radomlje — M. Kogej, Idrija — Fr. Mlakar, Radeče — Franc Lapan, Dolenja vas. Še v svoji zadnji oporoki se je spomnil ubogih afriških misijonov. Naj mu bo ljubi Bog bogat plačnik. — N. Vavpotič, Lukavec. R. I. P.

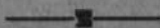
Ad maiorem Dei gloriam!*)

Pred nekaj leti se je ustanovil po božjem sklepu zavod, v katerega se sprejemajo pobožne, v pravi ljubezni do Zveličarja in do neumrjčih duš plamteče device, da tako doma v Evropi delujejo za misijone. Ta zavod, „Družba sv. Petra Klaverja“, je bil ustanovljen l. 1894 z blagoslovom in izrecnim dovoljenjem sv. Očeta Leona XIII. in končno odobren od sv. stolice l. 1910. Ustanoviteljica grofica Marija Terezija Ledóchowska je umrla v sluhu svetosti 6. julija 1922 v Rimu.

Članice zavoda, imenovane „pomožne misijonarke za Afriko“, ne nosijo redovne obleke, ampak kar je bolj primerno njihovem delokrogu, priprosto črno oblačilo. Njihov delokrog je dobro organizirana propaganda v omikanih deželah, da prekrbijo misijonom potrebnih podpor. Njih delo je pred vsem umsko. V najrazličnejših evropskih jezikih urejujejo misijonske časopise in liste, da tako vzbudijo zanimanje za misijone v najširših krogih, tudi v onih deželah in pri onih ljudstvih, kjer se še do sedaj isto ni opazilo; nadalje prirejajo predavanja in zborovanja, ustanavljajo in vzdržujejo afriške muzeje, potem sprejemajo in odpošiljajo darove, denar in druge reči, kar pa zahteva ogromno računovodstvo in obsežno dopisovanje; v lastnih tiskarnah tiskajo od misijonarjev v zamorskih narečjih spisane knjige, izdelujejo in popravljajo cerkveno obleko itd.

Ljuba čitateljica! Daj si poslati malo knjižico pod naslovom: „Poklic pomožne misijonarke za Afriko: Cena 4 Din, 60 gr., 2-50 L. Glede natančnejših pojasnil o zavodu se lahko vsakdo z zaupanjem obrne do vrhovne voditeljice družbe sv. Petra Klaverja v Rimu: Roma (23), Via dell' Olmata 18.

*) K večji časti božji.

Zahvala

vsem dobrotnikom afriškega tiska.

„Pravkar smo prejeli 5000 pesmaric, ki so dospele v prav dobrem stanju. Vaši družbi moja srčna zahvala. Naši dobri črni kristjani ne morejo prehvaliti lepih knjig. Po naših poljih in gozdih se bodo čezdalje bolj razlegale lepe cerkvene pesmi in odmevale prav gori v nebesa kot hvalnice Bogu, Mariji in svetnikom. Pa tudi naše in naših kristjanov molitve se bodo dvigale v nebo s prošnjo, da naj Vam ljubi Bog vse tisočkrat povrne.“

Škof Auneau iz Marijine Družbe,

apostolski vikar v Shire.

MARIJA TOMAŽEK

„pomožna misijonarka za Afriko“

mirno v Gospodu zaspala 28. febr. v „Stella Maris“ pri Rimu.